

Sygn. akt IV P 182/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013r

Sąd Rejonowy w Kłodzku - Sąd Pracy

w składzie:

Przewodniczący SSR Andrzej Józefowski

Protokolant Małgorzata Sypek

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013r. w Kłodzku

sprawy z powództwa R. R.

przeciwko (...)w K.

o ustalenie

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda R. R. na rzecz strony pozwanej (...)w K. kwotę 2 700zł, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IV P 182/13

UZASADNIENIE

Powód R. R. domagał się ustalenie nie istnienia po stronie powoda obowiązku zwrotu świadczenia pieniężnego w kwocie 59.784,24 zł tytułem przyznanej pomocy finansowej w terminie określonym w § 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 29.07.2010 w sprawie przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej nałożonego na powoda decyzją Dyrektora (...)w K. (...) z dnia 05.03.2013r.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że występuje oczywista niekonstytucyjność, tj. sprzeczność normy ustawowej będącej podstawą przedmiotowego żądania formułowanego przez pozwanego pod adresem powoda tj. art. 186 ust. 1 Ust. O SW z art. 2 oraz 64 ust. 1 Konstytucji RP.

Powód podniósł, że Decyzją Dyrektora (...)w K. (...)z dnia 05.03.2013r został nałożony na powoda obowiązek zwrotu w ciągu 14 dni od dnia, w którym decyzja o zwrocie stanie się ostateczną, przyznanej mu w kwocie 59.784,24 zł pomocy finansowej na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29.07.2010r. w sprawie przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszom Służby Więziennej.

Jako podstawa prawna nałożenia powyższego obowiązku zwrotu powołany został art. 186 ust. 1 Ust. o SW, zgodnie z którym pomoc finansowa podlega zwrotowi w przypadku zwolnienia funkcjonariusza ze służby przed upływem 15 lat służby w Służbie Więziennej, z wyjątkiem funkcjonariusza, który przed upływem tego okresu nabył prawo do renty inwalidzkiej w Służbie Więziennej.

Pozwany wskazał na okres tzw. wysługi emerytalnej na dzień zwolnienia ze służby powoda wynoszący 13 lat i 10 miesięcy Służby Więziennej oraz 1 roku i 2 miesięcy i 24 dni w Służbie Wojskowej, co ogółem daje czasookres 15 lat i 29 dni Jednocześnie pozwany wskazał na literalną treść w/w przepisu Ust. o SW, zgodnie z którym pomoc

finansowa podlega zwrotowi w przypadku zwolnienia funkcjonariusza ze służby przed upływem 15 lat służby w Służbie Więziennej.

Ze stanowiskiem pozwanego w sprawie powód nie może się zgodzić, a to ze względu na oczywistą niekonstytucyjność podanej przez niego podstawy prawnej wydanego w sprawie rozstrzygnięcia tj. art. 186 ust. 1 Ust. o SW wraz z wydanymi na jego podstawie aktami wykonawczymi w świetle stosownych unormowań Konstytucji RP, tj. jej art. 2 oraz art. 64 ust. 1 i 2 w z art. 8 ust. 1 Konstytucji RP, i tak zgodnie z treścią art. 2 "Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym Państwem prawnym urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej" oraz art. 64 ust. 1 "Każdy ma prawo do własności i innych praw majątkowych", oraz "2 Własność, oraz inne prawa majątkowe podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej".

Powód wskazał, że składając w dniu 31.12.2012 r. pisemny raport o zwolnienie ze Służby Więziennej korzystał z przysługującego mu na podstawie obowiązującego -jeszcze w tym dniu (a uchylonego z dniem 01.01.2013)-przepisu art. 167 Ust. o SW, zgodnie z którym funkcjonariusz po 15 latach służby nabywa prawo do emerytury.

Przy czym za "okres służby" w rozumieniu niniejszego przepisu tj. pozostającego w mocy do dnia 31.12.2012 art. 167 Ust. o SW za równorzędny z okresem służby (pracy) w Służbie Więziennej przyjmowany był okres służby wojskowej, co znajdowało i znajduje swoje normatywne oparcie w treści art. 13 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 z póź. zm), zgodnie z którym, jako równorzędne ze służbą w Służbie Więziennej traktuje się m.i. okres służby wojskowej uwzględniany przy ustalaniu twa do emerytury wojskowej.

Tym samym uzyskując uprawnienia emerytalne na podstawie obowiązującego do dnia 31.12.2012 art. 167 Ust. o SW powód nabył określone prawo podmiotowe, rzeczzone uprawnienia emerytalne z tytułu służby (pracy) w Służbie Więziennej.

W ocenie powoda sformułowanie art. 186 ust. 1 ust. o SW, tj. norma prawna, z której pozwany wywodzi statuowany siebie decyzją z dnia 05.03.2013 obowiązek zwrotu udzielonej pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej, co do swojej treści wydaje być nie koherentnym w stosunku do w/w treści art. 167 Ust. o SW ust. 1, zgodnie z którym funkcjonariusz nabył uprawnienia emerytalne z chwilą osiągnięcia 15 lat służby przy założeniu, że przy obliczaniu wskazanego okresu przyjmowany był okres służby wojskowej.

Tym samym formułowane przez pozwanego na podstawie przedmiotowego przepisu Ust. o SW wobec powoda żądanie dotyczące zwrotu w/w pomocy finansowej wydaje się w sposób oczywisty wkraczać w strefę chronionych konstytucyjnie dóbr i praw obywatelskich, a mianowicie statuowanego w art. 64 ust. 1 i 2 1 prawa do ochrony praw majątkowych

Powód bowiem korzystając bowiem z przysługującego mu na podstawie obowiązującym w danej chwili normy ustawowej, tj. art. 167 Ust. o SW prawa do zwrócenia się o zwolnienie ze służby po 15 latach służby, a opierając się równocześnie na zasadzie, zgodnie z którą za okres równoznaczny z okresem służby (pracy) w Służbie Więziennej, tj. służby w rozumieniu art. 167 Ust. o SW, uznaje się okres służby wojskowej, działał co oczywiste w zaufaniu do obowiązujących zasad prawnych państwa prawa, a wyrażających się do konstytucyjnie uzasadnionego oczekiwania, że nabywając przedmiotowe uprawnienia emerytalne w taki sposób, że do okresu służby w rozumieniu art. 167 Ust. o SW zaliczony będzie okres służby wojskowej, będzie traktowany tak jak "każda inna osoba", która nabyła uprawnienia emerytalne z tytułu służby (pracy) w Służbie Więziennej.

Tymczasem kwestionowana w niniejszym pozwie treść art. 186 § 1 w sposób niedopuszczalny narusza wynikającą z treści t. 64 ust. 2 Konstytucji RP prawo obywatela do równej ochrony "innych praw majątkowych", przy czym za inne

prawa majątkowe rozumienie niniejszego przepisu należy przyjąć rzeczony uprawnienia emerytalne funkcjonariusza Służby Więziennej.

Powód wskazał na istnienie interesu prawnego w rozumieniu art. 189 kpc polegającego na tym, że w wypadku stwierdzenia niekonstytucyjności przedmiotowego przepisu powód nie byłby obowiązany do działania do którego spełnienia pozwany wzywa go w/w pismem z dnia 05.03.2013r, a wezwanie to ponawia w ostatecznym przed sądowym wezwaniu do zapłaty z dnia 03.07.2013

Strona pozwana (...)w K. wniosła o oddalenie powództwa zarzucając, że powód, będący funkcjonariuszem Służby Więziennej, otrzymał zgodnie z przepisami ustawy - art. 186 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej oraz § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2010 r. pomoc finansową na uzyskanie lokalu mieszkalnego w kwocie 58 212,50 złotych. Decyzja w tym przedmiocie została wydana dnia 29 grudnia 2010 i zawierała również pisemną adnotację na temat ewentualnego zwrotu przyznanego świadczenia w przypadku zwolnienia powoda ze służby przed upływem okresu 15 lat służby w Służbie Więziennej na mocy obowiązującego art. 186 ust. 1 ustawy.

W dniu 31 grudnia 2012r. powód złożył pisemny raport o zwolnieniu go ze służby z dniem 31 marca 2013r. Pozwany Decyzją nr (...)z dnia 16 stycznia 2013r. , przychyłając się do decyzji powoda - zwolnił powoda ze służby w terminie wskazanym tj. z dniem 31 marca 2013r. Następnie pismem z dnia 20 lutego 2013r. powiadomił powoda ,iż skutkiem złożonego przez niego wniosku o zwolnienie ze służby będzie konieczność dokonania zwrotu przyznaney pomocy finansowej wskutek nie dochowania wymaganego 15 letniego okresu pracy w (...). Na dzień zwolnienia ze służby powód miał przepracowany w więziennictwie okres 13 lat i 10 miesięcy. Pomimo otrzymania powyższego pisma dnia 21 lutego 2013r, powód nie zmienił swojej decyzji odejścia ze służby.

Strona pozwana podniosła, że zgodnie z treścią art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy o Służbie Więziennej, funkcjonariusza zwalnia się ze służby w przypadku pisemnego zgłoszenia wystąpienia ze służby, oraz że takie zwolnienie zgodnie z treścią art. 96 ust. 3 ustawy następuje w terminie do 3 miesięcy od dnia złożenia przez niego pisemnego zgłoszenia wystąpienia ze służby. Zatem istotna dla zwolnienia jest nie data złożenia zgłoszenia, tylko data rzeczywistego zwolnienia, która zostaje ustalona w stosownej Decyzji i może być różna w ramach do trzech miesięcy.

Tym samym, zdaniem pozwanego, wszelkie uprawnienia i zobowiązania Funkcjonariusza związane ze zwolnieniem go ze służby muszą być ustalane w zależności od rzeczywistej daty zwolnienia ze służby. Istotnym jest również fakt, że zwolnienie nastąpiło na pisemną prośbę Funkcjonariusza, która to prośba wyrażała jego wolę zakończenia pracy u strony pozwanej. Treść pisma była jasna , konkretna i nie budziła żadnych wątpliwości co do zamiaru powoda.

Konsekwencją skutecznego zwolnienia powoda ze służby było wydanie przez pozwanego Decyzji nr (...)z dnia 05 marca 2013r. postanawiającej zobowiązać powoda do zwrotu świadczenia pieniężnego w kwocie 59 784,24 złotych w terminie 14 dni d dnia uprawomocnienia się decyzji. Decyzja w tym przypadku wypełniała ustawową dyspozycję pisemnego powiadomienia strony o stanowisku bezpośredniego przełożonego, Pozwany w decyzji zawarł pouczenie o możliwości odwołania się od niej do Sądu Pracy zgodnie z treścią art. 220 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej. Decyzja została odebrana przez powoda dnia 12 marca 2013r

Zdaniem pozwanego, należy uznać że zaistniały podstawy prawne do żądania zwrotu wypłaconego świadczenia pieniężnego. W dniu zwolnienia powoda ze służby (31 marca 2013r.), zgodnie z obowiązującymi przepisami, do stażu pracy Funkcjonariusza w Służbie Więziennej w zakresie uprawnień do zatrzymania udzielonej pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego nie liczył się okres pozostawania w służbie wojskowej. Powód na dzień 31 marca 2013 legitymował się okresem zaliczanym w wielkości 13 lat i 10 miesięcy i tym samym, zgodnie z treścią wyżej powołanych przepisów, zobowiązany jest do zwrotu przyznaney pomocy finansowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód R. R. , będący funkcjonariuszem Służby Więziennej, otrzymał zgodnie z przepisami ustawy - art. 186 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej oraz § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2010r.

pomoc finansową na uzyskanie lokalu mieszkalnego w kwocie 58 212,50 złotych. Decyzja w tym przedmiocie została wydana dnia 29 grudnia 2010r. Decyzja ta zawierała pisemną adnotację na temat ewentualnego zwrotu przyznanego świadczenia w przypadku zwolnienia powoda ze służby przed upływem okresu 15 lat służby w Służbie Więziennej na mocy obowiązującego art. 186 ust. 1 ustawy.

(dowód : Decyzja Dyrektora (...)w K. nr 4 (...)k 33 akt sprawy)

Decyzją nr (...)z dnia 16 stycznia 2013r. Dyrektor(...)w K. zwolnił powoda ze służby w terminie wskazanym tj. z dniem 31 marca 2013r. w związku z pisemnym zgłoszeniem przez powoda wystąpienia ze Służby Więziennej po nabyciu prawa do emerytury.

(dowód : Decyzja Dyrektora (...)w K. z dnia 16 01 2013 r. k 34)

Pismem z dnia 20 lutego 2013r. dyrektor (...)w K. powiadomił powoda ,iż skutkiem złożonego przez niego wniosku o zwolnienie ze służby będzie konieczność dokonania zwrotu przyznanej pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego wskutek nie dochowania wymaganego 15 letniego okresu pracy w (...).

(dowód : pismo strony pozwanej z dnia 20 02 2013 r. k 36 akt sprawy)

Decyzją Dyrektora(...)w K.

nr (...) na podstawie art. 186 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2010 r. poz. 523) oraz § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2010 r. w sprawie przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej postanowiono zobowiązać powoda do zwrotu świadczenia pieniężnego w kwocie 59 784,24 zł tytułem przyznanej pomocy finansowej w terminie określonym w §4. 1. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie przyznawania, pomocy finansowej na uzyskanie lokalu funkcjonariuszowi Służby Więziennej tj. -14 dni od dnia, w którym decyzja o zwrocie się ostateczna.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że 29 grudnia 2010 roku na wniosek Pana R. R. została wydana przez Dyrektora (...) w K. decyzja o przyznaniu pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, która w toku postępowania stała się ostateczna. Wypłata świadczenia pieniężnego w kwocie 58 212,50 zł nastąpiła, jednorazowo w dniu 30 listopada 2012 roku, zgodnie z §3. Ministra Sprawiedliwości w sprawie przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej. W związku z pisemnym zgłoszeniem sierż. sztab. R. R. ze służby, Dyrektor (...)w K. w 2013 roku wydał decyzję nr (...)o zwolnieniu funkcjonariusza z dniem 31 marca 2013 roku ze Służby Więziennej, po nabyciu prawa do emerytury. Zgodnie z 186 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej pomoc finansowa zwrotowi w przypadku zwolnienia funkcjonariusza ze służby przed upływem 15 lat służby w Więziennej, z wyjątkiem funkcjonariusza, który przed upływem tego okresu nabył prawo do inwalidzkiej Służby Więziennej. Wysługa emerytalna na dzień zwolnienia ze służby sierż. R. R. przedstawia się następująco: 13 lat i 10 miesięcy w Służbie Więziennej; 1 rok , 2 miesiące i 24 dni w Służbie Wojskowej; ogółem 15 lat i 29 dni. Z przytoczonych informacji wynika, iż funkcjonariusz na dzień zwolnienia ze służby pełniłby służbę w Służbie Więziennej 13 lat i 10 miesięcy , zatem zgodnie z treścią art. 186 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej oraz cytowanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, organ z dniem zwolnienia Pana R. R. ze służby, zobligowany jest na mocy aktualnie obowiązujących przepisów prawa, wydać decyzję o

zwrocie przyznanej pomocy. Do ustalenia kwoty pomocy finansowej podlegającej zwrotowi przyjmuje się kwotę przyznanego świadczeń a waloryzowanego corocznie o średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych, ustalony w ustawie budżetowej w przypadku gdy obowiązek zwrotu powstał w latach następujących po roku przyznania pomocy finansowej. Obowiązujący na dzień wydania decyzji średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towar usług konsumpcyjnych określony przez ustawę budżetową wynosi 102,7%. Zatem wartość świadczenia podlegającego zwrotowi wynosi 59 784,24 pln.

(dowód : Decyzja Dyrektora (...)w K. nr (...) z dnia 5 marca 2013 r. k 36)

Sąd zważył :

Pozostaje poza sporem, że na dzień zwolnienia ze służby powód miał przepracowany w Służbie Więziennej okres 13 lat i 10 miesięcy.

Zgodnie z art. 186 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2010 r. poz. 523) pomoc finansowa podlega zwrotowi w przypadku zwolnienia funkcjonariusza ze służby przed upływem 15 lat służby w Służbie Więziennej, z wyjątkiem funkcjonariusza, który przed upływem tego okresu nabył prawo do renty inwalidzkiej Służby Więziennej.

Przepis art. 186 ust. 2 tej ustawy przewiduje, że do ustalenia kwoty pomocy finansowej podlegającej zwrotowi przyjmuje się kwotę przyznanego świadczenia waloryzowanego corocznie o średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych, ustalony w ustawie budżetowej, w przypadku gdy obowiązek zwrotu powstał w latach następujących po roku przyznania pomocy finansowej.

Zatem, funkcjonariusz, który po otrzymaniu pomocy finansowej został zwolniony ze służby przed upływem 15 lat służby w Służbie Więziennej, jeśli wcześniej nie nabył prawa do renty inwalidzkiej Służby Więziennej, jest zobowiązany zwrócić otrzymaną pomoc finansową. Pomoc podlega zwrotowi w wysokości kwoty przyznanej, zwaloryzowanej o średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych, ustalony w ustawie budżetowej. Kwota podlegająca zwrotowi powinna być wpłacona w kasie jednostki w terminie do 14 dni od dnia, kiedy decyzja o zwrocie pomocy stała się ostateczna.

Wszystkie przepisy prawa powinny być interpretowane literalnie (chyba, że są ważne racje aby nadać im interpretację rozszerzającą albo zwężającą)

Językowa (literalna) wykładnia tego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że jeżeli dojdzie do zwolnienia funkcjonariusza do zwolnienia ze służby przed upływem 15 lat służby wyłącznie w Służbie Więziennej udzielona na uzyskanie lokalu mieszkalnego pomoc finansowa podlega zwrotowi. Przepis ten nie daje też podstaw do specyficznego miarkowania wysokości kwoty podlegającej zwrotowi (np. w proporcji do okresu brakującego do 15 lat służby) , skoro jasno wskazuje jak obliczać wysokość kwoty podlegającej zwrotowi .

W komentarzu do powołanej ustawy stwierdza się , że " Komentowany przepis zawiera błędy redakcyjne. Po pierwsze, użyty w nim termin "15 lat służby w Służbie Więziennej" należy, zgodnie z ratio legis, rozumieć jako termin określający nabycie przez funkcjonariusza praw emerytalnych. Do tego terminu jednak, zgodnie z przepisami emerytalnymi, wlicza się nie tylko okresy służby w Służbie Więziennej. Dlatego też użycie wyrazów "w Służbie Więziennej" wydaje się błędne. Po drugie, do zwrotu pomocy finansowej, przy spełnieniu określonych przesłanek, zobowiązani są wszyscy funkcjonariusze, których stosunek służbowy ustał albo w drodze zwolnienia, albo stwierdzenia jego wygaśnięcia. Dlatego też prawodawca powinien użyć wyrazów o zwrocie pomocy finansowej przez funkcjonariuszy, których "stosunek służbowy ustał", a nie funkcjonariuszy "zwolnionych" ze służby" - patrz komentarz do art. 186 ustawy o Służbie Więziennej autorstwa M. Zoń w Lex 2013 .

Sąd nie podziela jednak poglądu, że można uznać nieracjonalne działanie ustawodawcy w tej kwestii , skoro tak jednoznacznie posługuje się on określeniem służby w Służbie Więziennej i nie odsyła do pojęcia związanego z nabyciem prawa do emerytury, chociaż ustanowił wyjątek dla nabycia prawa do renty.

Okres zasadniczej służby wojskowej powoda podlega wliczeniu do stażu emerytalnego , ale nie podlega zaliczeniu do okresu stażu niezbędnego dla ustalenia 15 lat służby w Służbie Więziennej.

Jak trafnie wskazał powód za "okres służby" w rozumieniu pozostającego w mocy do dnia 31.12.2012 art. 167 Ust. o SW za równorzędny z okresem służby (pracy) w Służbie Więziennej przyjmowany był okres służby wojskowej, co znajdowała -i znajduje swoje normatywne oparcie w treści art. 13 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby

Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 z póź. zm), zgodnie z którym, jako równorzędne ze służbą w Służbie Więziennej traktuje się m.i. okres służby wojskowej uwzględniany przy ustalaniu prawa do emerytury wojskowej.

Przepis art. 120 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2012 r., poz. 461 ze zm.) przewiduje , że pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej podjął pracę po raz pierwszy lub u innego pracodawcy niż ten, u którego był zatrudniony w dniu powołania do tej służby, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia wymaganego do nabywania lub zachowania uprawnień wynikających ze stosunku pracy, z wyjątkiem uprawnień przysługujących wyłącznie pracownikom u pracodawcy, u którego podjął pracę. Pracownikowi, który podjął pracę po upływie trzydziestu dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej, czas odbywania tej służby wlicza się do okresu zatrudnienia wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień wynikających ze stosunku pracy, z wyjątkiem uprawnień przysługujących wyłącznie pracownikom u pracodawcy, u którego podjęli pracę.

Uprawnienia do pomocy finansowej dla funkcjonariuszy Służby Więziennej należą do tego rodzaju uprawnień, przysługujących wyłącznie u pracodawcy, u którego zwolnieni po odbyciu służby wojskowej podjęli pracę, co nie pozwala zaliczyć okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu stażu w Służbie Więziennej.

W ocenie Sądu nie ma dostatecznych podstaw do zwrócenia się z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego. Przesłanki do żądanie od powoda zwrotu pomocy finansowej są wyrażone jasno, przez co nie podlegają wykładni innego rodzaju aniżeli literalna . Rozstrzygnięcie sporu bazuje na wyborze sposobu wykładni przepisu art. 186 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej. Zastosowanie innej metody wykładni może prowadzić do innego rozwiązania sporu. Nie jest tu niezbędna ingerencja Trybunału Konstytucyjnego.

Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 1 08 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) każdy sąd może przedstawić Trybunałowi pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

Jednakże jedynie od sądu orzekającego zależy, czy w konkretnej sprawie zasadne jest wniesienie pytania prawnego co do zgodności aktu normatywnego z konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą.

Wystąpienie z pytaniem prawnym należy do uprawnień sądu orzekającego, ustawodawca nie przewidział zaś możliwości kontroli sposobu korzystania z tego uprawnienia w szczególności poprzez badanie zasadności wystąpienia z pytaniem prawnym.

Przedstawienie pytania wchodzi w rachubę gdy to sąd, a nie strona, poweźmie wątpliwości co do zgodności aktu prawnego z Konstytucją RP. Przepis art. 3 ustawy z 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym nie obliguje on sądu, a jedynie umożliwia sądowi przedstawienie Trybunałowi pytania prawnego, i to w sytuacji, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 11 pkt 1 ppkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.)

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono jak w sentencji.